

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.193 van 31 januari 2025
in de zaak A. 230.987/VII-41.871**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Catherine Van Cutsem
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 89
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 juni 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 235.664 van 29 april 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 259.713 van 13 mei 2024 is het debat heropend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een aanvullend verslag opgesteld, op grond van artikel 17 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 oktober 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Itza Swerts, die *loco* advocaat Catherine Van Cutsem verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in arrest nr. 259.713 van 13 mei 2024. Er wordt naar verwezen.

IV. Onderzoek van de middelen

Vooraf

4. Met het voornoemde tussenarrest van 13 mei 2024 verwerpt de Raad van State het derde middel en heropent hij het debat. Thans volgt het onderzoek van de overige middelen.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekster werpt in een eerste middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, een schending op van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) *iuncto* de artikelen 39/2 en 57/6/2 van die wet.

Volgens verzoekster bevat het bestreden arrest een dubbelzinnige motivering betreffende de vraag of het medisch attest van de vzw Constats al dan niet een nieuw element is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Zij acht aldus de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden.

Verzoekster voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan voor de overige stukken, over het attest van de vzw Constats niet schrijft dat verzoekster hiermee geenszins aantoonde dat dit een “nieuw element” in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet is. Er wordt dus impliciet aanvaard dat dit medisch attest wel een nieuw element is, hetgeen verzoekster bevestigd ziet doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het in werkelijkheid niet eens is met de analyse in de beslissing van de verwerende partij van 29 november 2019. Door te overwegen dat “op basis van de verklaringen van verzoeker en het geheel van de voorgelegde elementen [...] niet [wordt] aanvaard dat deze recent zijn en de aanleiding waren voor verzoeksters vertrek uit Somalië” en door een hypothese met betrekking tot de context waarin deze feiten zich hebben voorgedaan, lijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook verder te gaan dan het voeren van een “ontvankelijkheidsonderzoek” dat erin bestaat “na te gaan of er nieuwe elementen aanwezig zijn die een verder onderzoek rechtvaardigen” en “aldus te bepalen of

een onderzoek ten gronde aangewezen” is. Verzoekster acht dit deel van het bestreden arrest met het besluit van dat arrest “dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoekster werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet”.

Beoordeling

6. Tegenstrijdige motieven die elkaar opheffen staan gelijk met een gemis aan motieven, hetgeen een schending van de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht vormt.

7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert artikel 57/6/2, § 1 van de vreemdelingenwet en overweegt dat hij op grond van zijn hervormingsbevoegdheid een gemotiveerd arrest moet vellen dat aangeeft waarom verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem tot die beslissing brengen. Vervolgens wordt in het bestreden arrest nagegaan of de voorgelegde elementen en documenten kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt betreffende de letsels die door een arts zijn vastgesteld in het attest van de vzw Constans dat “deze littekens niet veroorzaakt zijn door de mishandelingen vanwege de leden van haar familie, aangezien verklaringen over deze mishandeling en de aanleiding hiervoor ongeloofwaardig zijn”, dat “ook al kan worden aangenomen dat dergelijke littekens zijn ontstaan door een daad van geweld en verzoekster in het verleden het slachtoffer is geweest van fysieke mishandeling, op basis van de verklaringen van verzoekster en het geheel van de

voorgelegde elementen echter [niet] wordt aanvaard dat deze recent zijn en de aanleiding zijn voor verzoeksters vertrek uit Somalië” en dat “de Raad van mening [is] dat eventueel kan worden aangenomen dat ook deze feiten zich eerder hebben voorgedaan, namelijk in Saoedi-Arabië, toen verzoekster er werkte als dienstmeisje”.

Uit deze overwegingen blijkt duidelijk waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat het verslag van de vzw Constats niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat dit naast de overige aangebrachte stukken niet uitdrukkelijk en afzonderlijk is gesteld over het verslag van de vzw Constats, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verder kan uit de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die over een hervormingsbevoegdheid beschikt, om andere redenen tot deze conclusie zou komen dan de verwerende partij in haar beslissing, niet worden afgeleid dat hij dit stuk wél beschouwt als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont dan ook geen tegenstrijdigheid in de motieven aan die een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht zou vormen.

8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in het bestreden arrest de redenen weer waarom er geen sprake is van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking zou komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van respectievelijk artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat die feitelijke beoordeling reeds een beoordeling van de gegrondheid van het volgend verzoek om internationale bescherming zou uitmaken.

9. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. Verzoekster werpt in een tweede middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, een schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en van “de bewijskracht van een stuk”, met verwijzing naar de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek.

Volgens verzoekster bevat het bestreden arrest een onduidelijke motivering met betrekking tot de redenen waarom het volstaat “te verwijzen naar de overeenkomstige motieven in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming” om te stellen dat haar littekens niet werden veroorzaakt door mishandelingen vanwege haar familieleden. Zij acht aldus de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden.

Verzoekster wijst erop dat uit de aanvankelijk bestreden beslissing en het arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen inzake haar eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat er geen onmiddellijke twijfel wordt geuit over het feit dat zij in haar jeugd slecht behandeld werd door haar stiefmoeder, waardoor zij op vijftienjarige leeftijd Somalië verliet, en dan opnieuw na haar deportatie naar Somalië in 2014. In het bestreden arrest wordt over het attest van de vzw Constans en de aanleiding van de littekens die daarin worden vastgesteld, geoordeeld dat deze littekens niet zijn veroorzaakt door de mishandelingen van haar familie, aangezien de verklaringen hiervoor ongeloofwaardig zijn en het volstaat hiervoor te verwijzen naar de overeenkomstige motieven in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming. Deze beoordeling reflecteert volgens verzoekster echter niet de beoordelingen die in het kader van het eerste verzoek werden gedaan, waar alleen

de mishandelingen in verband met het geheime huwelijk van verzoekster ongeloofwaardig werden geacht.

Door verder te stellen dat “het volstaat hiervoor te verwijzen naar de overeenkomstige motieven in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming” velt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoekster een oordeel dat niet overeenstemt met de inhoud van de beslissing van de verwerende partij van 9 november 2017 noch met de inhoud van zijn eigen arrest nr. 202.950 van 25 april 2018, waarin geen twijfels worden geuit met betrekking tot de slechte behandelingen waaraan verzoekster werd blootgesteld in de familiale sfeer, dit los van haar ongeloofwaardig beschouwd geheim huwelijk.

Beoordeling

11. Uit het dossier van de zaak blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 25 april 2018, in navolging van de beslissing van de verwerende partij van 9 november 2017, met betrekking tot het eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakte dat zij was gehuwd met een man van een minderheidsclan en als gevolg daarvan werd vervolgd door haar familie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermoedde ook dat verzoekster haar werkelijke familiale situatie en de werkelijke levensomstandigheden van haar gezinsleden voor de Belgische asielinstanties trachtte te verbergen. Er blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het voornoemde arrest verzoeksters voorgehouden slechte behandeling door haar stiefmoeder om andere redenen dan omwille van haar huwelijk heeft aangenomen als een reden waarom verzoekster een vrees voor vervolging zou kunnen koesteren, terwijl dit volgens verzoekster nochtans uit haar verklaringen zou blijken en hieraan niet zou zijn getwijfeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest eerst dat verzoeksters “weergave van elementen die door de asielinstanties al dan niet worden betwist” betrekking heeft op het eerste verzoek om internationale bescherming, dat deze kritiek laattijdig is en dat geen rechtsmiddel meer openstaat tegen het arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Hij vervolgt dat, “[w]at het feit betreft dat verzoekster het slachtoffer is geweest door haar familie, [...] verzoekster haar verklaringen die zij heeft afgelegd in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming [herneemt], wat uiteraard om dezelfde reden geen nieuw element is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet”. Hij merkt op dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan dat verzoeksters algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd in die mate dat wordt vermoed dat zij haar werkelijke familiale situatie en de werkelijke levensomstandigheden van haar gezinsleden voor de Belgische asielinstanties tracht te verbergen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat en in welke mate deze motivering onduidelijk zou zijn en dus een schending van artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet zou uitmaken. Kritiek op de juistheid van de gegeven motieven houdt geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

12. Uit de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek, zoals zij golden op de datum van het bestreden arrest, volgt dat de rechter geen betekenis mag geven aan een akte die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

13. Noch in de beslissing van de verwerende partij van 9 november 2017, noch in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 april 2018 wordt specifiek ingegaan op de vraag of een vrees voor vervolging kon worden gekoppeld aan de vermeende slechte behandeling van verzoekster door haar stiefmoeder. Er wordt wel in aangegeven dat verzoeksters verklaringen betreffende haar huwelijk met een lid van een minderheidsclan en betreffende haar familiale situatie niet geloofwaardig waren. In het bestreden arrest is de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen “van mening dat deze littekens niet veroorzaakt zijn door de mishandelingen vanwege de leden van haar familie, aangezien verzoeksters verklaringen over deze mishandeling en de aanleiding hiervoor ongeloofwaardig zijn.” Hij overweegt dienaangaande ook dat, “al kan worden aangenomen dat dergelijke littekens zijn ontstaan door een daad van geweld en verzoekster in het verleden het slachtoffer is geweest van fysieke mishandeling, op basis van de verklaringen van verzoekster en het geheel van de voorgelegde elementen [...] echter niet [wordt] aanvaard dat deze recent zijn en de aanleiding waren voor verzoeksters vertrek uit Somalië en “dat eventueel kan worden aangenomen dat ook deze feiten zich eerder hebben voorgedaan, namelijk in Saoedi-Arabië, toen verzoekster er werkte als dienstmeisje”.

Door bijgevolg in het bestreden arrest te stellen dat “[h]et volstaat hiervoor te verwijzen naar de overeenkomstige motieven in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming”, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen betekenis aan de voornoemde beslissing van 9 november 2017 en het arrest van 25 april 2018 die in strijd is met de bewoordingen van deze stukken. Verzoekster toont dan ook geen schending aan van de bewijskracht van die stukken.

14. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op eenendertig januari tweeduizend vijftientig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams